

bilé a směřovalo podle úmyslu pachatelova k tomu, by se ostatním věřitelům dostalo na uspokojení pohledávek méně, než by se jim bylo dostalo, kdyby nebyla věřiteli, jemuž nadřizováno, poskytnuta výhoda, o kterou jde.

Čís. 4454.

Okolnost, že porotní sbor soudní po vynesení rozsudku smrti proti předpisu 2. věty prvního odstavce § 264 tr. ř. neodložil výkon trestu na svobodě, uloženého rozsudkem, jenž předcházel odsouzení pro hrdelní zločin, spáchaný před prvním rozsudkem, ač bylo při porotním hlavním přelíčení zjištěno, že si obžalovaný trest ten odpykává, není na závadu odsouzení k trestu smrti.

Výkon takového trestu na svobodě není zostřením trestu smrti po rozumu § 50 tr. zák.; porušení předpisů o výkonu trestu nezakládá zmatek (§ 344 čís. 12 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 10. září 1932, Zm II 234/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 15. února 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy, zjednané podle §§ 134, 135 čís. 2 a 3 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 12 § 344 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že soud neprávem uložil trest smrti, vykročiv z mezí zákonné sazby. Podle spisů Tk VI 705/31 krajského soudu v Novém Jičíně bylo v roce 1930 proti obžalovanému pro krádeže v tomto roce spáchané zahájeno trestní řízení a na základě obžaloby, podané dne 17. prosince 1931, konáno dne 14. ledna 1932 hlavní přelíčení, při němž bylo zjištěno, že obžalovaný je ve vyšetřovací vazbě pro zločin vraždy. Obžalovaný byl dne 14. ledna 1932 pro zločin krádeže odsouzen k trestu těžkého žaláře na čtyři měsíce a téhož dne (14. ledna 1932) byl nařízen výkon tohoto trestu, který byl odpykán dnem 29. dubna 1932. Při hlavním přelíčení porotním, konaném dne 15. února 1932, bylo pak výslovně zjištěno, že si obžalovaný tento čtyřměsíční trest odpykává. Lze sice připustiti, že se stala chyba, pokud výkonem trestu na svobodě v trestní věci Tk VI 705/31 nebylo šetřeno postupu předepsaného v § 264 tr. ř. Leč ve výkonu tohoto trestu na svobodě nelze ještě spatřovati zostření trestu smrti a nenaplnuje porušení předpisů o výkonu trestu ještě zmatečnost podle čís. 12 § 344 tr. ř.; neboť ustanovení § 264 tr. ř. je rázu procesálního, majíc význam jen pro výkon trestu; porušením tohoto předpisu není však ještě porušen hmotněprávní předpis § 50 tr. zák., o který právě při uplatňování důvodu zmatečnosti podle čís. 12 § 344 tr. ř. jde. Že soud nařídil, po případě po vynesení rozsudku smrti alespoň nepřerušil výkon trestu na svobodě, nezakládá zmatečnost hrdelního

rozsudku, jímž se tato chyba nestala, a mohlo by nanejvýš dohlédací stížností býti odporováno onomu pochybenému postupu procesuálnímu. Ostatně stačí v tomto směru poukázati na rozhodnutí čís. 2429 sb. n. s., v němž se výslovně praví: »O zostření ve správném slova smyslu lze mluvití jen, je-li zostření spojeno bezprostředně s výrokem trest ukládajícím v jeden celek, prohlášeno, a s trestem samým, ať již na počátku nebo ke konci jeho se vykoná. Nelze proto považovati trest na svobodě v minulosti vytrpěný za zostření trestu smrti později uloženého«. Že se toto rozhodnutí hodí na souzený případ, vysvítá z dalších jeho důvodů, uvedených na str. 414 tohoto rozhodnutí, kde se praví: » . . . představíme-li si případ, že provinilec jest odsouzen k dočasnému trestu s výhradou zvláštního projednání podle § 263 tr. ř. ohledně deliktu hrdelního, že pak dojde k odsouzení pro delikt hrdelní k trestu smrti a teprve po vyhlášení rozsudku tohoto se nařídí (arciť s porušením ustanovení § 264 tr. ř.) výkon prvního trestu. Jest zřejmo, že by tento výkon trestu prvního na vyřčený již trest smrti nemohl míti vliv. Důsledkem toho nemohl by míti vliv ani výkon dřívějšího trestu, třeba zavedený proti předpisu § 264 tr. ř., na odsouzení v řízení podle § 263 tr. ř. vyhrazeném v tom smyslu, že by nebylo lze uznati na trest smrti, poněvadž bylo již z a p o č a t o s výkonem dočasného trestu dříve již uloženého«. Zrušovací soud nemá příčiny, by upustil od zásady stálé judikatury v tomto rozhodnutí poprvé vyslovené a zevrubně odůvodněné.

Čís. 4455.

Bol-li československému príslušníkovi za trestný čin spáchaný v cudzine nesprávne uložený trest podľa miernejšieho práva, platného na území kedysi uhorskom, hoci mu mal byť vymeraný prísnejší trest podľa práva, platného na území kedysi rakúskom, obžalovaný sa nemôže domáhať ďalšieho zmiernenia trestu použitím mimoriadneho zmierňovacieho práva podľa § 92 tr. zák.

(Rozh. z 13. septembra 1932, Zm III 273/32.)

Obžalovaný R. Š., československý štátny občan, bol uznaný súdom prvej stolice vinným z prečinu ťažkého poškodenia na tele podľa §§ 335, 337 tr. zák. rak., ktorý spáchal ako šofér pri jazde autom v Rakúsku poranením dvoch osôb; bol odsúdený podľa § 310 odst. II. tr. zák. uh. s použitím § 91 tr. zák. a so zreteľom na § 14 tr. zák. uh. do väzenia na 15 dní, k peňažitej pokute 100 Kč a vyslovený bol zákaz zamestnania na 1 rok (§ 310 odst. III. tr. zák.). Odvolací súd na odvolanie obžalovaného v podstate potvrdil rozsudok prvého súdu, pominuvši len citovanie § 14 tr. zák. a opatrenie podľa § 310 odst. III. tr. zák. V dôvodoch uviedol: Vrchný súd, majúci riešiť otázku, či čin obžalovaného tvorí skutkovú podstatu daktorého trestného činu, uvážil, že čin bol spáchaný v cudzine československým štátnym občanom, príslušným do zeme Moravsko-sliezskej, a že preto v dôsledku zásady personality, vyslovenej v rozhodnutí najvyššieho súdu z 24. IX. 1927, č. Zm II 118/27 je čin obžalovaného posudzovať podľa trestného práva platného